

Arrest

nr. 128 004 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 januari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 27 december 2010 (RvV 27 december 2010, nr. 53 910).

1.3. Verzoekster kwam op 19 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 11 augustus 2011 (RvV 11 augustus 2011, nr. 65 542).

1.5. Verzoekers dienden op 3 maart 2011 gezamenlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 mei 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoekers dienden op 10 oktober 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 10 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 24 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 3 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.10.2013 werd ingediend door :

K.(...), R.(...) (...), geboren te (...) op (...)

K.(...), A.(...) (...), geboren te (...) op (...)

+ minderjarige kinderen

K.(...), L.(...) A.(...) (geboren op (...))

K(...), P.(...) (geboren op (...))

K(...), I.(...) (geboren op (...))

K(...), K.(...) (geboren op (...))

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich vooral op de medische problematiek van Dhr. K.(...). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de aanvraag art. 9ter op 10.12.2013 als ongegrond werd afgesloten. Hoe dan ook worden medische elementen niet weerhouden in een aanvraag art. 9bis. De advocaat dient het onderscheid tussen beide procedures te respecteren.

Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tót verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag werd afgesloten op 17.08.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar het algemeen ambtsbericht Russische Federatie van Buitenlandse Zaken; dit kan met aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dergelijke rapporten gaan over de algemene toestand in Rusland en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids – en zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren verzoekers dezelfde bepalingen en beginselen aan, behoudens de schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers zetten hun beide middelen als volgt uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing stelt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

...

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan

verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

Terwijl de bestreden beslissing daardoor een onwettige interpretatie hanteert van het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals te begrijpen als criterium voor de ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet;

Dat het begrip buitengewone omstandigheden in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet niet alleen doelt op een absolute onmogelijkheid, maar ook op een bijzondere nadeligheid, een disproportionaliteit, een manifeste onredelijkheid;

Dat verzoekers hadden ingeroepen “Tot slot vraag ik u namens mijn cliënten om in rekening te nemen dat mijn cliënten schoolgaande kinderen hebben, die goed presteren (stukken 11, 12, 13, 14). Ook op dit vlak impliceert het handhaven van de vereiste om de huidige aanvraag in te dienen in het land van herkomst zware negatieve gevolgen, vermits de kinderen hun schoolloopbaan die inhoudelijk fundamenteel verschilt van het schoolsysteem in België, moeten onderbreken”;

Dat verzoekers m.a.w. niet hebben ingeroepen dat de kinderen geen scholing kunnen krijgen in Rusland, zijnde een absolute onmogelijkheid, wel dat de onderbreking van de schoolloopbaan in België zware negatieve gevolgen heeft, d.w.z. de verplichting om de verblijfsaanvraag in te dienen in het land van herkomst in casu een disproportioneel nadeel inhoudt voor verzoekers;

Dat de bestreden beslissing een te beperkende interpretatie heeft gehanteerd om de verblijfsaanvraag van verzoekers te beoordelen;

Zodat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 schendt; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid, artikel 9 bis VW en 8 EVRM.

(...)

Doordat: de bestreden beslissing stelt: “Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling van die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar het algemeen ambtsbericht Russische Federatie van Buitenlandse Zaken; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dergelijke rapporten gaan over de algemene toestand in Rusland en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in die zin van artikel 48/4 van de wet.” (RVV, 27 juli 2007, nr. 1.018)

Terwijl verzoekers in hun verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen: “Bovendien stelt er zich tot vandaag een ernstig probleem van veiligheid in Tsjetsjenië. Het leven in Tsjetsjenië is vandaag de dag nog steeds onveilig en risicovol door bombardementen, aanslagen, willekeurige arrestaties. Voor de heer R.(...) K.(...) impliceert dit alles een nefaste stressor bij terugkeer en verzoekers ter staving van de algemene situatie van onveiligheid het algemeen ambtsbericht Russische Federatie van Buitenlandse Zaken hadden bijgevoegd;

Dat verzoekers m.a.w. niet hebben ingeroepen dat zij een persoonlijke vrees hebben voor hun leven of hun fysieke integriteit (~asielprocedure), maar wel hebben ingeroepen dat de algemene precaire veiligheidssituatie in Tsjetsjenië voor eerste verzoeker een nefaste stressor impliceert;

Dat verweerder het ingeroepen motief van verzoekers, nl. de onveiligheidssituatie is voor eerste verzoeker die kampt met psychische problemen een manifeste stressor, niet, dan wel verkeerd, heeft beoordeeld;

Dat de verwijzing naar het arrest van de RVV, 27 juli 2007, nr. 1.018 niet dienend is in de context in casu, aangezien het geciteerde arrest nr. 1.018 gaat over een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 VW en niet over de beoordeling van “een door het algemeen ambtsbericht bewezen algemene situatie van onveiligheid” welke een manifeste stressor vormt voor iemand met psychische problemen en in die zin een buitengewone omstandigheid vormt conform artikel 9 bis VW”;

Zodat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is (schending van artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht) en blijkt geeft van onredelijkheid en onzorgvuldigheid, en artikel 9 bis VW schendt;”

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers laten na om uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn.

3.3. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

3.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.
(...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.9. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 10 oktober 2013 (zie punt 1.7), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

"Mijn cliënten bevinden zich in een situatie waarin het absoluut onmogelijk, minstens disproportioneel nadelig is voor hen, om de huidige verblijfsmachtiging aan te vragen in het land van herkomst, te weten de Russische Federatie.

Ten eerste verzoek ik u namens mijn cliënte in rekening te nemen dat de heer R.(...) K.(...) lijdt aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van traumatische gebeurtenissen tijdens de oorlog in Tsjetsjenië (stukken 5, 6). De heer R.(...) K.(...) wordt psychiatrisch behandeld. Niet alleen is er geen enkele garantie op afdoende en noodzakelijke medische hulp in het thuisland bij terugkeer, maar ook de invloed van een terugkeer naar de plaats van oorsprong van het opgelopen trauma, zou fataal kunnen zijn, minstens bijzonder nadelig voor de mentale gezondheid van de heer R.(...) K.(...).

Verder lijdt de heer R.(...) K.(...) aan ernstige pijnen ter hoogte van zijn schouder en een malformatie aan de rechtervoet ten gevolge van een bombardement in zijn thuisland (stukken 5,6). Voor beide problematieken werd orthopedie voorgeschreven. Dankzij de gepaste medische opvolging en sociale omkadering kan de heer R.(...) K.(...) hier in België een normaal leven lijden. Bij gebreke aan deze gepaste medische opvolging en sociale omkadering wordt de zelfredzaamheid van de heer R.(...) K.(...) sterk aangetast en de mogelijkheden om een menswaardig leven te lijden fundamenteel verminderd.

Bovendien stelt er zich tot vandaag een ernstig probleem van veiligheid in Tsjetsjenië. Het leven in Tsjetsjenië is vandaag de dag nog steeds onveilig en risicovol door bombardementen, aanslagen, willekeurige arrestaties. Voor de heer R.(...) K.(...) impliceert dit alles een nefaste stressor bij terugkeer (stuk 15).

Tot slot vraag ik u namens mijn cliënten om in rekening te nemen dat mijn cliënten schoolgaande kinderen hebben, die goed presteren (stukken 11, 12,13,14). Ook op dit vlak impliceert het handhaven van de vereiste om de huidige aanvraag in te dienen in het land van herkomst zware negatieve gevolgen, vermits de kinderen hun schoolloopbaan die inhoudelijk fundamenteel verschilt van het schoolsysteem in België, moeten onderbreken.

In de gegeven omstandigheden verzoeken mijn cliënten o.g.v. artikel 3 en 8 EVRM en o.g.v. art. 9 bis VV te willen aanvaarden dat er in hoofde van mijn cliënten sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de huidige verblijfsaanvraag in het land van herkomst onmogelijk, minstens buitengewoon risicovol en nadelig maken, waardoor in casu het handhaven van de verplichting tot terugkeer naar Tsjetsjenië om de huidige aanvraag daar in te dienen op de diplomatieke post van België, voor mijn cliënten disproportioneel nadelig is in vergelijking met de winst die het handhaven van de voorwaarde oplevert voor de Belgische Staat.”

3.10. Aangaande de scholing van de kinderen van verzoekers stelt de bestreden beslissing dat niet werd aangetoond dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Hiertegen voeren verzoekers aan dat zij niet hadden ingeroepen dat hun kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen, maar dat de onderbreking van de schoolloopbaan zware negatieve gevolgen zou hebben voor de kinderen. De Raad wijst er echter op dat, aangezien verzoekers niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, geen scholing kunnen krijgen, er mag van worden uitgegaan dat er niet noodzakelijk sprake hoeft te zijn van een onderbreking. De bestreden beslissing houdt immers geen gedwongen verwijdering van verzoekers in, zodat zij zelf het aangevoerde “*disproportioneel nadeel*” ingevolge de onderbreking van de scholing en dus de ingeroepen buitengewone omstandigheid, tot een minimum kunnen beperken, bijvoorbeeld door het einde van een schooljaar af te wachten. Verzoekers menen in hun eerste middel dat de bestreden beslissing met haar motivering een onwettige, te beperkende interpretatie hanteert van het begrip buitengewone omstandigheden. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De Raad stipt aan dat deze motivering tevens spoot met de rechtspraak van de Raad van State die meermaals heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van (huidig) artikel 9bis van de vreemdelingenwet (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108 862).

3.11. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd is omdat zij niet louter de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië hadden ingeroepen, doch “*dat de algemene preciaire veiligheidssituatie in Tsjetsjenië voor eerste verzoeker een nefaste stressor impliceert*”, gelet op zijn psychische problemen en dat dit “*niet, dan wel verkeerd*” zou zijn beoordeeld. De Raad wijst erop dat verzoekers de vaststelling niet weerleggen dat de ingeroepen buitengewone omstandigheid, die gestoeld is op de psychische problemen van eerste verzoeker, in wezen een gegeven van medische aard is. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat met de ingeroepen medische elementen wel degelijk rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt echter overwogen dat er voor medische elementen een aparte procedure bestaat op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een dergelijke aanvraag tot machtiging om verblijf hebben ingediend (zie punt 1.5), hetgeen overigens ook in de bestreden beslissing wordt vermeld: “*Betrokkenen beroepen zich vooral op de medische problematiek van Dhr. K.(...). Hierbij dient opgemerkt te worden dat de aanvraag art. 9ter op 10.12.2013 als ongegrond werd afgesloten. Hoe dan ook worden medische elementen niet weerhouden in een aanvraag art. 9bis. De advocaat dient het onderscheid tussen beide procedures te respecteren.*” Door te benadrukken dat medische elementen niet kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheid, die te maken had met de psychische problemen van verzoeker, op correcte wijze beoordeeld.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN